

**Slovo
od poezije**
(izjave)

Milan
Kleč

**POEZIJA
SE POIGRAVA
Z MENOJ**

celo noč sem se premetaval
po postelji —
namesto da bi odšel
k ljubici,
ki me je zvesto vabila:
da je brez pomena,
da ne bom doživel
ničesar pomembnega —
sem se opravičeval,
dokler se nisem vprašal:
sem to sploh še jaz —
in spomnil sem se na poezijo,
ki me je do tega pripeljala
in da bi kaj popravil,
sem vdrl k ljubici
in se hotel skriti v njen objem,
vendar kako sem jo našel:

stala je pri oknu
 in vzdihovala,
 ko si je stiskala prsi, —
 zagrabil sem jo za ramena,
 toda ni me spoznala,
 zaklel sem skozi okno
 in lahko sem zapazil
 še kozo,
 ki je bila nepazljiva
 in je prepozno
 pobegnila v noč

OBIŠČE ME SIN
 IN MI HOČE
 POMAGATI

močna roka je stresla
 mojo posteljo,
 po dolgem času
 sem se prebudil
 in ko sem se zbral,
 sem zagledal mladeniča,
 ki je bedel nad menoj, —
 ničesar več nisem razumel,
 mladenič pa je hitel
 govoriti: poglej,
 kako se ljubiva —
 o, poglej,
 kako se ljubiva,
 je kričal
 in objemal žensko,
 ki se je samo smejala
 in previdno vlekla
 rjuho, pod katero
 sem ležal popolnoma gol

NAJ SE ZGODI

neizogibno je:
 začelo se je —
 v enem dnevu
 se okrog moje koč
 izmenjajo letni časi —
 lotiti se bom moral
 poezije, —
 vrnil sem se v sobo

in poiskal kovček,
 kjer hranim
 svilena oblačila,
 ki se odevam v njih,
 ko sedam sam za pisalno mizo, —
 polkna sem zopet odprl
 in se malo razgledal
 po pokrajini:
 seveda, seveda —
 zelo bi ga polomil,
 če bi odslovil koze,
 ki so gledale v moja okna,
 kakor da bi bile za danes
 najavljene

KOT NALAŠČ
 SI PRIŠLA

potrkal je na okno —
 kot nalašč si prišla:
 pred mojimi očmi
 sta stopila iz tebe
 krepka fanta
 in me potegnila za lase —
 prav zares si prišla
 kot nalašč,
 tvoje telo me ni
 še nikdar sprejelo
 in tudi v nobeni
 moji pesmi
 še nisi zaživela,
 čeprav sva poskušala
 na vse načine —
 kot nalašč si prišla —
 sem tlesknil z rokami
 in dovolj mi je:
 z vsemi silami
 se bom oklenil poezije

POEZIJA, POEZIJA prav vse pesmi
 so že postrgane
 iz te dežele —
 prav nobena več
 ne pade z neba

*

poklenil sem
 in jokal — kako trpim
 in kako sem nesrečen,
 vendar takrat si
 me imela že dovolj
 odvlekla si me
 v hišo in široko
 razmaknila noge:
 zdaj ti bom povedala —
 zdaj ti bom povedala, —
 si besna ponavljala
 in mi potisnila glavo
 med svoja napeta stegna
 enkrat se že potopi
 v moje čudovito naročje,
 razkopaji ga in poišči
 svoje otroke — svoje pesmi
 in ne oziraj se v nebo —
 v zemljo, —
 enkrat se že zbudi
 v mojem naročju,
 kjer se začenjajo pesmi
 v tej deželi
 jaz sem pesem —
 moje telo je pesem,
 moje, naročje,
 kaj ne vidiš tega —

ti pesnik —
 ti nesreča

SOLZE obrisal sem si solze
 in skočil za pisalno mizo,
 slekel sem se
 in nastavil ogledalo,
 da sem se lahko celega videl,
 in začel pisati
 na čist bel papir:

sledil sem ženski, s ceim telesom
 je stopala po zemlji in segala čez njo,
 vendar ves je bilo zaman: zemlja se je
 umaknila ženska ji je bila dovolj
 in zopet sem lahko samo padel in zastokal:
 zdaj si bom moral še zemljo pridobiti,
 zdaj me je še zemlja zapustila

naenkrat nisem mogel več
 zadržati solz,
 v ogledalu se moje mišice
 niso niti zganile,
 bile so obupno ohlapne
 in le kako bi z njimi
 prijel žensko za prsi
 in segel med njene noge —
 zbral pa sem v besu
 vseeno še toliko moči,
 da sem z glavo udaril
 po mizi in tolkel,
 dokler je nisem razbil:
 jaz sem reva —
 jaz sem reva —
 jaz sem velika reva

KOT DA NI vrstile ste se
 REŠITVE možje in žene —
 jemali ste me s sabo
 in mi kazali
 čudovite kanjone,
 me opozarjali
 na njihovo lepoto,
 na njihovo pravilno

oddaljenost od neba
 in jih povezovali
 z mano, kar naprej
 ste me rotili,
 da se ne smem počutiti
 na robu: ti segaš
 v nebo, ti sploh nisi
 omejen z zemljo,
 ti segaš tudi do tistega
 česar se sploh ne vidi, —
 so nadaljevali in bili prepričani,
 kako me tolažijo,
 ampak jaz sem zbežal
 nad kanjone in se prijel
 za želodec: bruhal sem, bruhal —
 samo bruhal sem

DEČEK
 ME PRETEPE

na tole samotno hišico
 sredi gozda,
 sem pa po sreči naletel,
 močna lučka je notri
 gorela, plaho sem
 preskočil ograjo
 in prislonil lice na okno:
 zagledal sem dečka,
 srce mi je kar zaigralo, —
 potrkal sem na steklo —
 hotel sem dečka pozdraviti, —
 deček me je opazil —
 takoj je vstal in stopil
 iz hiše: kako je bil lep —
 pozdravil ga bom, pozdravil —
 sem se veselil življenja —
 deček pa me je samo zagrabil
 in me vrgel ob smreke,
 strašno me je pretepel
 in se vrnil nazaj v hišo,
 jaz pa sem ga hotel samo pozdraviti

JAZ SEM na vse načine
POPOLNOMA NOR sem potapljal besede,
jih nosil v gozdove —
na polja
in jih puščal,
da se rodijo,
vendar še nikoli
se ni zgodilo,
da bi napisal:
jaz sem na koncu —
jaz sem nor,
zdaj pa je to prišlo,
ko sem divjal
za kozami
in legal pod njih
in jih rotil,
naj onečedijo moj obraz
z iztrebki
in mi ga spremenijo,
da bom drugačen,
da bom postal drug človek,
vendar koze so se obnašale,
kot da se mi posmihajo
in me pustile takšnega
kakršen sem,
tedaj pa sem
si lahko rekel:
jaz sem na koncu,
jaz sem popolnoma nor